

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdičky a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 1. 2007, č. j. 2006/1025/bar/FTV, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) FATEM - TV, a. s., se sídlem Tkalcovská 351/3, Brno, 2) RTA OSTRAVA s. r. o., se sídlem Boleslavova 710/19, Ostrava - Mariánské Hory, 3) RTA ZLÍN, s. r. o., se sídlem Filmová 174, Zlín, 4) RTA JIŽNÍ ČECHY, s. r. o., se sídlem Neplachova 2297/1, České Budějovice, 5) RTA VÝCHODNÍ ČECHY, s. r. o., se sídlem areál letiště objekt č. 126, Hradec Králové - Věkoše, všechny osoby zúčastněné na řízení sub. 1) - 5) zastoupeny Mgr. Mojmírem Náplavou, advokátem, se sídlem Krakovská 7, Praha 1, 6) Českomoravská televizní, s. r. o., se sídlem Křížová 111/2, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2007, č. j. 7 Ca 82/2007 - 78,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně FTV Prima, spol. s r. o. (dále též „stěžovatelka“), podala kasační stížnost proti v záhlaví označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým přezkoumával k žalobě stěžovatelky rozhodnutí žalované Rady pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „Rada“), v němž neudělila stěžovatelce souhlas ke změně skutečností uvedených v žádosti o licenci podle ust. § 21 odst. 1 písm. d) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) – výrok II. napadeného rozhodnutí Rady. Žalobkyně požadovala souhlas ke změně licenční podmínky

týkající se připojovacích časů na kmitočtech, které stěžovatelka sdílí s provozovateli regionálního (místního) televizního vysílání RTA VÝCHODNÍ ČECHY, s. r. o., RTA JIŽNÍ ČECHY, s. r. o., RTA ZLÍN, s. r. o., Studio CLIPPER, s. r. o., FATEM - TV, a. s., Českomoravská televizní, s. r. o. (dále jen souhrnně „osoby zúčastněné na řízení“).

Městský soud stěžovatelčinu žalobu zamítl (výrok I.), žádnému z účastníků řízení nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení rozhodl, že se jim právo na náhradu nákladů řízení o žalobě nepřiznává (výrok III rozsudku).

Stěžovatelka napadla kasační stížností podanou dne 16. 1. 2008 výroky I. a II. rozsudku městského soudu a navrhuje, aby je Nejvyšší správní soud zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. Důvody kasační stížnosti spatřuje stěžovatelka v nesprávném posouzení právní otázky soudem, nedostatečném zjištění skutkového stavu a nepřezkoumatelnosti rozsudku soudu.

Městský soud podle názoru stěžovatelky nesprávně posoudil právní otázku, neboť se ztotožnil s názorem Rady, která odmítla stěžovatelce vyslovit souhlas se změnou licenční podmínky; taková změna by podle názoru Rady i podle názoru soudu vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Stěžovatelka trvá na svém názoru, že veřejné slyšení je dle ust. § 16 odst. 2 zákona o vysílání určeno v případě celoplošného vysílání k projednávání programové skladby. V ní se stanoví žánrová specifikace a obecné rozvržení žánrů v rámci programu vysílatele, nikoliv však přesné vysílací časy konkrétních pořadů. Stěžovatelka upozorňuje, že osoby zúčastněné na řízení se nezúčastnily veřejného slyšení, v němž byla stěžovatelce udělena licence, nemohla Rada tak dojít k závěru, že by požadovaná změna podmínek licence vedla k jejímu neudělení na základě veřejného slyšení. Závěr Rady je tedy v rozporu se zákonem.

Stěžovatelka ve druhém stížném bodě namítá, že žalovaná Rada neúplně zjistila skutkový stav, neboť žádost stěžovatelky zamítla pouze na základě skutečnosti, že provozovatelé (tj. stěžovatelka a osoby zúčastněné) nepodalí obsahově shodné návrhy. Takový postup však stěžovatelka považuje za rozporný s ust. § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, který zohledňuje ochranu veřejného zájmu. Soud k tomu konstatoval, že Rada neměla zákonnou kompetenci řešit spor mezi stěžovatelkou a držiteli licencí regionálního vysílání a rozhodnout jej. Stěžovatelka k tomu uvádí, že ani soud ani žalovaná se nezabývaly zněním platných licenčních podmínek osob zúčastněných na řízení a tím, zda by vyhověním žádosti stěžovatelky nedošlo k průsečíku obsahu žádosti a licenčních podmínek osob zúčastněných. Stěžovatelka též nesouhlasí s tvrzením soudu, že Rada nemá k řešení takových sporů kompetenci, neboť pokud Rada svým rozhodnutím určila obsah podmínky č. 34 licence stěžovatelky (tj. určila rozsah připojovacích časů regionálním provozovatelům), pak musí být v její pravomoci danou podmínku změnit při zachování práv držitelů regionálních licencí. V rozporu se zákonem o vysílání je podle stěžovatelky i názor soudu, podle něž je vyhovění žádosti stěžovatele o změnu licenčních podmínek podmíněno souhlasem osob zúčastněných na řízení.

Stěžovatelka namítá, že žalovaná Rada svým rozhodnutím zasáhla do oprávněných zájmů stěžovatelky nad míru přípustnou zákonem. Na tomto tvrzení, které uvedla již v žalobě, stěžovatelka trvá s tím, že soud zamítnutím žaloby způsobil též následek. Tím, že žalovaná Rada vyhověla žádosti o změnu licenčních podmínek pro připojování některých regionálních vysílatelů (výrok I. napadeného správního rozhodnutí) a ve vztahu k jiným regionálním vysílatelům tuto změnu zamítla (výrok II. správního rozhodnutí), zapříčinila nejasnou situaci a stav právní nejistoty stěžovatelky, neboť zejména nejsou postaveny najisto připojovací časy osob zúčastněných na řízení, není zřejmý obsah podmínky č. 34 licence stěžovatelky. Soud

se k této námitce stěžovatelky nevyjádřil, neboť popsané důsledky považoval za následky nikoliv napadeného správního rozhodnutí, ale za důsledky plynoucí ze zákonné úpravy a z podmínek udělení licence.

Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí namítala stěžovatelka též již v žalobě, přičemž ji spatřovala v nedostatečném odůvodnění odmítnutí souhlasu se změnou licenčních podmínek. Z napadeného rozhodnutí totiž není zřejmé, proč se žalovaná Rada domnívá, že by změna licenčních podmínek stěžovatelky vedla k neudělení licence ve veřejném slyšení. Soud se v rozsudku s touto námitkou podle stěžovatelky nevypořádal. Pouze k tomu uvedl, že s názorem Rady souhlasí a ke změně programové skladby by došlo na vysílačích dotčených licenční podmínkou č. 34. S takovými závěry soudu stěžovatelka nesouhlasí a opakuje, že programová skladba určuje žánrovou specifikaci, nikoliv přesné vysílací časy konkrétních pořadů. Dále stěžovatelka napadá tu část odůvodnění soudu, v níž se vyjadřuje k napadené formulaci uvedené ve správním rozhodnutí, totiž že stěžovatelka je držitelkou licence na vysílání po 21 hodin denně. Uvádí, že stěžovatelce byla udělena licence na vysílání na 24 hodin denně, a tvrzení soudu jsou tak v přímém rozporu se zněním její licence.

Dne 12. 3. 2008 se k obsahu kasační stížnosti vyjádřila žalovaná a setrvala na svém stanovisku vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Rada sdílí názor soudu na to, že změnou licenčních podmínek stěžovatelky by došlo ke změně programové skladby a z historického pohledu konstatuje, že před udělením licencí regionálním vysílatelům žádosti o zúžení vyhrazeného času pro regionální vysílání zamítala a po udělení licencí byly připojovací časy určovány smlouvou mezi regionálními vysílateli a stěžovatelkou. K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalovaná Rada uvádí, že Rada se naopak sama začala zajímat o stav jednání mezi regionálními vysílateli a stěžovatelkou, předvolala je k podání vysvětlení na 5. 12. 2006 a též je upozornila, že řešením situace při absenci nové smlouvy bude od 1. 1. 2007 návrat k poslednímu časově neomezenému znění podmínky č. 34 licence stěžovatelky. Rada též souhlasí s tvrzením soudu, že k řešení sporů mezi stěžovatelkou a regionálními vysílateli nemá pravomoc. Není vinou žalované Rady, že k dohodě nedošlo. Námitku zásahu do oprávněných zájmů stěžovatelky žalovaná odmítá s tím, že ust. § 2 odst. 3 správního řádu jí ukládá šetřit práva nabytá v dobré víře všech zúčastněných osob (tedy nejen zájmy stěžovatelčiny), což dle svého mínění činila. Upozorňuje na předběžné opatření, kterým upravila připojovací časy regionálních vysílatelů a jímž zabránila náhodnému připojování, které stěžovatelka namítá. V této souvislosti pak důrazně připomíná, že v roce 2007 došlo k uzavření smlouvy mezi stěžovatelkou a osobami zúčastněnými na řízení. Rada v závěru navrhuje kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

Osoby zúčastněné na řízení uvedené v záhlaví tohoto rozsudku pod 1) - 5) se ke kasační stížnosti jednotně vyjádřily 6. 3. 2008 a navrhly kasační stížnost zamítnout. Uvedly, že v rozhodnutí žalované ani v jejím postupu nespatřují rozpor se zákonem a že Rada nemohla licenční podmínky stěžovatelky ve vztahu k osobám zúčastněným na řízení upravit, aniž by bylo dosaženo dohody mezi osobami zúčastněnými na řízení a stěžovatelkou.

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze dne 22. 3. 2007 se žalobkyně domáhala zrušení výroku II. správního rozhodnutí žalované Rady. Jako žalobní důvody stěžovatelka uvádí tytéž důvody, které později téměř v doslovném znění uvedla i v kasační stížnosti a byly popsány výše. Nad rámec později podané kasační stížnosti ještě stěžovatelka uvedla, že žalovaná Rada v řízení porušila ust. § 5 správního řádu, které jí ukládá povinnost pokusit se odstranit rozpory bránící řádnému projednání a rozhodnutí ve věci a měla alespoň zjistit stanovisko osob zúčastněných na řízení. V závěru stěžovatelka navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě z 16. 5. 2007 žalovaná nejprve rekapituluje změny znění podmínky č. 34 licence stěžovatelky. Upozorňuje, že poslední znění této podmínky, jehož účinnost nebyla provozovateli omezena, bylo schváleno rozhodnutím Rady z 4. 3. 1998. Další změny podmínky č. 34 měly vždy omezenou účinnost, poslední taková změna byla schválena rozhodnutím Rady z 28. 6. 2006 a účinná byla do 31. 12. 2006 s tím, že do té doby budou zahájena jednání o další úpravě vysílacích časů. Všechny změny, které byly kdy schváleny, byly přijímány na základě smlouvy mezi stěžovatelkou a provozovateli regionálního vysílání. Rada uvádí, že po skončení účinnosti poslední přijatého znění podmínky č. 34 (z 28. 6. 2006), považuje za účinné znění podmínky poslední časově neomezené znění z 4. 3. 1998. Dále pak již žalovaná Rada argumentuje stejně, jako ve svém vyjádření ke kasační stížnosti a žalobu navrhuje zamítnout pro nedůvodnost.

Vyjádření shodného obsahu jako vyjádření ke kasační stížnosti doručily soudu i osoby zúčastněné na řízení dne 25. 7. 2007.

Městský soud v Praze rozsudkem z 12. 12. 2007 žalobu zamítl jako nedůvodnou. Ve svém rozhodnutí vycházel z licenčních podmínek stěžovatelky, které stanoví oprávnění a povinnosti stěžovatelce z licence vyplývající. Takovými omezeními jsou mj. podmínky č. 33 a č. 34, které ukládají stěžovatelce povinnost strukturovat programové schéma tak, aby mohla poskytovat určené vysílací časy regionálním vysílatelům. Přesné časy připojování držitelů regionálních licencí mají být stanoveny smlouvou mezi regionálními vysílateli a stěžovatelkou. Znění podmínky č. 34 bylo v minulosti několikrát modifikováno a to s omezenou časovou účinností. Soud je toho názoru, že po uplynutí účinnosti poslední sjednaného znění podmínky je třeba hledat nejbližší možnou modifikaci podmínky, která je časově neomezená, tedy znění podmínky č. 34 z 4. 3. 1998. S takovým omezením musela stěžovatelka počítat, neboť s takto omezující podmínkou jí byla licence udělena. Dále soud uvádí, že, mluví-li se v napadeném rozhodnutí o licenci k vysílání na 21 hodin denně, zjevně se jedná pouze o konstatování skutečnosti, že stěžovatelka je provozovatelkou celoplošného vysílání, které je však omezeno ve vymezených časech možným vstupem regionálních provozovatelů vysílání, jak stanoví podmínky příslušné licence.

Soud se neztotožnil s názorem stěžovatelky, že žalovaná nejednala ve veřejném zájmu či měla odstranit rozpory mezi stěžovatelkou a osobami zúčastněnými na řízení. Soud vycházel ze znění podmínky č. 34, které je však poněkud nešťastně formulované, neboť nepamatuje na případy, kdy smlouva mezi subjekty není uzavřena. Žalovaná Rada však nemá žádnou pravomoc řešit spor mezi subjekty autoritativně. Jako jediné racionální řešení v dané situaci soud vidí to, že žádost o změnu licenčních podmínek jedné ze stran sporu musí být zamítnuta, neboť s takovou změnou nesouhlasí druhá strana sporu, která má v rozsahu podmínky (zde č. 34) stejná práva k vysílání na základě jí udělené licence. Takový postup je nutný k ochraně práv držitelů licence k regionálnímu vysílání, neboť pokud by žalovaná vyhověla stěžovatelce bez souhlasu regionálních vysílatelů, odňala by jim práva plynoucí z jejich licencí. Stěžovatelka si musí být vědoma jako držitelka licence, jejíž součástí je takto formulovaná podmínka č. 34 (v poslední účinném znění), že v případě absence dohody s regionálními vysílateli nastoupí obecně vymezené znění této podmínky (tj. intervaly, v nichž byly uděleny příslušné licence k regionálnímu vysílání). Stěžovatelka v žalobě též poukazovala na negativní následky napadeného správního rozhodnutí, s tím však soud nesouhlasí, neboť takové následky neplynou z napadeného správního rozhodnutí, nýbrž vyplývají ze zákonné úpravy a z podmínek udělené licence.

Soud vyslovil souhlas s názorem žalované, že by změna podmínek licence stěžovatelky vedla k neudělení licence ve veřejném slyšení, neboť z hlediska držitelů regionálních licencí se jedná o programovou skladbu. Na vymezených vysílačích sdílených s regionálními vysílajícími by totiž jimi vysílané pořady vstupovaly do programu, který vysílá stěžovatelka. Z tohoto důvodu žalovaná Rada odmítla souhlas se změnou licenčních podmínek v souladu s ust. § 21 odst. 3 zákona o vysílání.

V napadeném rozhodnutí z 10. 1. 2007 Rada ve výroku II. odmítla změnu licenčních podmínek stěžovatelky týkajících se připojovacích časů na kmitočtech sdílených s provozovateli regionálního vysílání, kteří jsou osobami zúčastněnými na tomto řízení, z důvodu, že by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že ji k zamítnutí žádosti vedla skutečnost, že provozovatelé nepodali obsahově shodné žádosti. Vyhovění žádosti na změnu není možné bez dohody mezi provozovateli. Stěžovatelka je držitelkou licence na 21 hodin denně, zatímco změna podmínek se týká tří hodin vyhrazených regionálním provozovatelům.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že na zasedání Rady dne 9. 1. 2007 a 10. 1. 2007 žalovaná konstatovala, že vysílací časy provozovatelů vysílání na sdílených kmitočtech, u nichž nedošlo do 31. 12. 2006 k dohodě o připojovacích časech mezi regionálními vysílajícími a stěžovatelkou, musí od 1. 1. 2007 odpovídat poslední časově neomezené změně licenčních podmínek týkajících se připojovacích časů. Dále je zřejmé, že od 1. 9. 2007 (nejdéle do 31. 12. 2010) nabylo účinnosti nové znění licenční podmínky č. 34 licence stěžovatelky. Stalo se tak rozhodnutím Rady z 29. 8. 2007, kterým k takové změně poskytla souhlas, přičemž návrh na změnu vycházel ze shodných návrhů stěžovatelky a osob zúčastněných na řízení (s výjimkou osoby uvedené sub. 6. záhlaví tohoto rozsudku).

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas a je také osobou oprávněnou k podání stížnosti, protože byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“). V kasační stížnosti uplatňuje důvody subsumovatelné pod ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., jde tedy o důvody přípustné podle § 104 odst. 4 téhož zákona. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek městského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu podané kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Městský soud přezkoumával rozhodnutí Rady, kterým zamítla stěžovatelčinu žádost o souhlas Rady se změnou licenční podmínky č. 34 vztahující se ke vztahu stěžovatelky a provozovatelů regionálního vysílání.

V logice stížných důvodů musel Nejvyšší správní soud nejprve posoudit, zda je napadené rozhodnutí Rady nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, dále zda Rada v řízení o udělení souhlasu se změnou licenční podmínky dostatečně zjistila skutkový stav věci a konečně, zda věc byla posouzena z hlediska právního správně.

K námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí Rady Nejvyšší správní soud předesílá, že ne vždy mnohomluvné rozhodnutí představuje takové rozhodnutí, jež přináší dostatek rozhodovacích důvodů zejména po stránce skutkové. Přestože napadené správní rozhodnutí je odůvodněno zcela lapidárně, lze z něj podle názoru Nejvyššího správního soudu nade vše pochybnost dovodit motivy, které Radu vedly k vynesení napadeného výroku, kterým žádost stěžovatelky o souhlas se změnou licenční podmínky č. 34 zamítla. Při znalosti správního spisu a historie vztahů stěžovatelky a provozovatelů regionálního (místního) televizního vysílání

plynoucí ze správního spisu předloženého žalovanou Radou nejsou na místě pochybnosti o důvodech rozhodnutí (provázanost vzájemných vztahů stěžovatelky a provozovatelů regionálního /místního/ televizního vysílání plyne ze samotné koncepce licence udělené stěžovateli, a to jako licence charakterizované sdílením kmitočtů s provozovateli regionálního televizního vysílání). Pokud Rada odůvodnila svůj zamítavý výrok absencí dohody stěžovatelky a provozovatelů regionálního vysílání, vyslovila jasně, byť lapidárně, proč žádost o souhlas se změnou licenční podmínky č. 34 stěžovatelce zamítla. Tím Nejvyšší správní soud nevyslovuje apriori pochvalu žalované za to, jakým způsobem odůvodňuje svá rozhodnutí; při vědomí, že tato rozhodnutí jsou pravidelně napadána provozovateli televizního vysílání, by bylo namístě věnovat odůvodnění rozhodnutí obecně, a jejich koncepci zvláště, zvýšenou pozornost. Sankce v podobě zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost ovšem může na správní orgán dopadnout pouze v případech striktně vymezených s. ř. s. a judikaturou, která je již spolehlivě ustálena a nelpí na mnohomluvnosti rozhodnutí, nýbrž především na dostatku skutkové opory pro přijímaný právní závěr. Pokud pak jde o namítanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu, ani tu Nejvyšší správní soud neshledává; z rozhodnutí soudu je zcela zřejmé, proč považoval rozhodnutí Rady za přezkoumatelné a jaký názor k předestřeným otázkám zaujal. Lze připustit, že vyjádření Rady v odůvodnění rozhodnutí, že stěžovatelka disponuje licenci na vysílání po 21 hodin denně, není přiléhavé, nicméně k podstatě věci to nemůže ničeho podstatného přinést.

Podle ustanovení § 21 odst. 1 zákona o vysílání je provozovatel s licenci povinen předem požádat Radu o písemný souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci (jednou z takových skutečností je podle písm. d/ i změna licenčních podmínek, podle písm. b/ změna časového rozsahu vysílání). Rada je povinna rozhodnout o změně skutečnosti do 60 dnů ode dne, kdy jí byla žádost doručena, pokud v této lhůtě Rada nerozhodne, nastává fikce vyslovení souhlasu. Rada souhlas neudělí pouze tehdy, pokud by změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení (§ 21 odst. 3 zákona o vysílání).

Výlučným důvodem, pro který Rada neudělí souhlas se změnou skutečností uvedených v žádosti o licenci, je zjištění, že by požadovaná změna vedla k neudělení licence na základě veřejného slyšení. Žalovaná proto musí v řízení vedeném podle § 21 zákona o vysílání podrobit žádost o souhlas se změnou skutečností identické úvaze, jakou by provedla při rozhodování o udělení licence k provozování televizního vysílání. Tato úprava, jež nestanoví žádná konkrétní kritéria pro udělení souhlasu podle § 21 zákona o vysílání, a pouze odkazuje na princip úvahy, kterou činí žalovaná při veřejném slyšení při udělování licence, pak vede k závěru, že při rozhodování o žádosti podle § 21 zákona o vysílání jsou významné tytéž skutečnosti jako při rozhodování o udělení licence. Těmito skutečnostmi jsou pak skutečnosti uvedené v § 17 odst. 1 zákona o vysílání. Podle § 16 odst. 4 zákona o vysílání ve veřejném slyšení navrhnou účastníci řízení znění licenčních podmínek, které se stávají posléze licenčními podmínkami podle § 18 odst. 4 zákona o vysílání. Z této právní úpravy podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy plyne, že Rada je oprávněna zamítnout žádost o souhlas se změnou licenčních podmínek, pokud by za týchž podmínek licenci vůbec neudělila.

V posuzované věci se jednalo o návrh stěžovatelky na změnu licenční podmínky č. 34 týkající se vztahu stěžovatelky a provozovatelů regionálního vysílání. Stěžovatelce byla udělena licence, která jí umožnila šířit centrální program pro regionální a místní televizní vysílání, ovšem při strpění vyhrazeného času pro programy držitelů licencí k regionálnímu a místnímu vysílání. Licence stanovila denní časový interval, v jehož rámci se na základě smluvních ujednání mezi stěžovatelkou a držiteli licencí k regionálnímu a místnímu vysílání tyto držitelé připojují. Vysílací časy stěžovatelky a držitelů licencí k provozování regionálního vysílání tak musejí být nezbytně nutně ve vzájemném souladu, vysílání na sebe musí plynule navazovat. Podle názoru Nejvyššího správního soudu jde o kritérium, kterým poměřila Rada podanou žádost za situace,

kdy mezi stěžovatelkou a provozovateli regionálního vysílání nedošlo k žádné dohodě k určenému datu, jež by tuto vzájemnou provázanost vysílání na sdílených kmitočtech zajišťovala. Rada se nedopustila pochybení v utváření skutkového stavu věci, pokud po zahájení řízení vyslechla názory všech zúčastněných stran; nebylo v její pravomoci přivést tyto strany k dohodě, kterou k určenému datu nebyly schopny uzavřít. Nejvyšší správní soud se také ztotožňuje s právním hodnocením věci, které učinil městský soud; stěžovatelka si byla vědoma, za jakých podmínek obdržela původní licenci, tj. pouze a jedině za podmínky, že bude strukturovat své programové schéma tak, aby mohla poskytnout určené vysílací časy pro programy držitelů licencí k regionálnímu a lokálnímu televiznímu vysílání. Žalovaná Rada za této situace nemohla udělit souhlas k takové změně licence, která by nebyla provázána s licenčními podmínkami držitelů licencí k regionálnímu vysílání, přičemž tito držitelé obsahově shodnou žádost nepodali.

Otázkou, která není předmětem tohoto řízení, pak byly důsledky, jež povstaly z komplexu dějů roku 2006, tedy v jaké podobě byly licenční podmínky poté, co skončila účinnost změn pro rok 2006 (rozhodnutí z 28. 6. 2006 omezilo svou účinnost do 31. 12. 2006); Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem městského soudu, že příčinou toho, že od 1. 1. 2007 do další změny licenčních podmínek v srpnu 2007 bylo nejasno ohledně připojovacích časů, není ani tak napadený správní akt, jako samotná koncepce sdílených kmitočtů pro různé subjekty, kterážto koncepce vyžaduje vysokou míru samoregulace chování takovýchto subjektů, neboť bez jejich konsensuálního přístupu není v možnostech regulátora oktrojovat detailně tyto záležitosti vrchnostensky. To, jak probíhalo vysílání po 31. 12. 2006 a podle jakého znění licenčních podmínek, pak nebylo možno zkoumat v rámci tohoto řízení (důsledky rozhodnutí mají samozřejmě vliv na právní postavení účastníků řízení, v posuzované věci však došlo k zamítnutí žádosti stěžovatele o vyslovení souhlasu se změnou licenční podmínky, takže formálně se na jeho postavení ve vztahu k minulosti ničeho nezměnilo, a nezměnilo se nic ani na nepostavení osob zúčastněných. Není předmětem tohoto sporu řešit, jaké znění licenčních podmínek po tomto rozhodnutí vlastně platilo, a zda v důsledku vypršení účinnosti změny licenčních podmínek přijaté na omezenou dobu do 31. 12. 2006 došlo k zásahu do práv stěžovatelky či osob zúčastněných na řízení).

Poněvadž Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, zamítl ji (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). O nákladech řízení rozhodl za použití § 60 odst. 1, 5 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšná stěžovatelka právo na náhradu nákladů řízení nemá, procesně úspěšné žalované však toto právo soud nepřiznal, neboť ze soudního spisu neplynou žádné mimořádné náklady, které by převyšovaly náklady běžné úřední činnosti žalované, a osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení nemají, ledaže by šlo o náklady vzniklé v souvislosti s povinnostmi, kterou jim soud uložil – taková situace v tomto řízení však nenastala.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **není** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 25. března 2009

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu